

Forfatter: Goldschmidt, M. A.

Titel: Udrag fra Arvingen

Citation: Goldschmidt, M. A.: "Arvingen", i Goldschmidt, M. A.: *Arvingen*, udg. af Johnny Kondrup , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1988, s. 9. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-goldschmidt01-shoot-idm140700593737632/facsimile.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Arvingen

Jeg troede, det var let at fortælle, hvor man er født, og hvorledes Ens Barndom hengik; men idet jeg vil erindre tilbage og om mulig gribe det Første, jeg kan huske, mærker jeg, hvor frugtesløst det vilde være at forsøge mig paa en Opgave, der trænger sig frem: at oprulle hin besynderlig sammenlukkede og dog saa aabne og modtagelige Tilværelse, i hvilken der danner sig et sammenvævet Sæt af Billeder, Tilstande, Indtryk, som udgjøre Baggrunden for vort hele sildigere Liv, er Kilden til mangfoldige senere Tanker, Sympathier og Antipathier, til vore Længsler, ja til Udbrud af vor Vilje og Handlekraft.

Det er navnlig min Faders Gaard eller Naturen, hvori jeg vaagnede til Bevidsthed, som jeg af Længsel og Kjærlighed gjerne vilde mane op i den Glands, Storhed og Friskhed, hvormed Barndomsøiet saac den. Idet jeg skal kalde vor Gaard »en lille Herregaard«, glider Fee-Skjæret bort fra den, og jeg har ikke Ord til at gribe og fæstholde dette Skjær, som dog for mig var det Rette og Virkelige. Jeg er fristet til at sige, at vi have lært at tale paa Bekostning af et finere, men rigtig nok ufuldstændigt Sprog, som oprindelig er i os.

Naar jeg tænker mig, at jeg kommer reisende tilbage dertil, saa boier jeg af fra Landeveien ad en Bivei, og man kan aldrig tage fejl af denne Bivei, hvis man engang har seet den. Til begge Sider bugner det paa Groftkanten af Brombær – og hvor Luften en Sommerdag kan ligge stille paa denne dybe Vei, og hvilken sød Duft der slaer En imøde! Men hvo kan beskrive den? – og lidt længere frem begynder en Allee af Poppelpile. Det er egentlig ikke noget smukt Træ, denne Poppelpil. Den skyder op i en Pyramide, men mærker saa, at den har sluttet Pyramiden for hurtig, og skyder saa en ny, der staaer omvendt, en overflødig Dusk, der vakler og ofte bliver skjæv. Men de have mangen Gang utaalmodig vinket efter mig eller sørgmodig sagt mig Farvel; de vare simple Folk, stode yderst ude, toge imod den værste Blæst for at gjenne om de finere Folk, Lindealleen, der stille og alvorlig ligesom gamle betroede Tjenere førte ind til selve Hjemmet.

Dog var Indkjørselen ikke lige for Alleen. I gamle Dage, da Linde-